

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/284/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1207202345
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1207202345.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a JUDr. Branislava Krála v právnej veci navrhovateľa: Q. E., U.. XX. XX. XXXX, R. E. Č.. XX, zastúpený advokátom: JUDr. Ján Hlaváč, Ružová č. 5, Rožňava, proti odporcovi: Slovenský plynárenský priemysel, a. s., Mlynské Nivy č. 44/a, Bratislava, IČO: 35 815 256, o zaplatenie istiny 426,44 eur (12.847,- Sk) s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 19. novembra 2014, č. k. 21C/12/2007 - 190, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým návrh vo veci samej z a m i e t o l, p o t v r d z u j e .

Uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 17. októbra 2005, č. k. 15Ro/382/2005 - 14 z r u š u j e .

Odvolací súd výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým rozhodol o trovách konania m e n í tak, že odporcovi náhradu trov prvostupňového konania nepriznáva.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uložiť odporcovi povinnosť zaplatiť mu istinu 426,44 eur (12.847,- Sk) s 15, 5 % úrokom z omeškania od 11. 09. 2002 do zaplatenia, titulom nevyplateného podielu na hospodárskom výsledku za rok 2001 vo výplatnom termíne za mesiac august 2002, t.j. ku dňu 10.09.2002. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 20 ods. 1, 2, 3, § 111 ods. 1, 2, 3, 4, § 112 ods. 1, 2, 3 zák. č. 65/1965 Zb. v znení účinnom v rozhodnom období od 01. 05. 2001 do 01. 04. 2002 (Zákonník práce), § 14 Kolektívnej zmluvy odporcu uzavretej dňa 15. 11. 2000 na roky 2001 až 2003 a vecne nedôvodnosťou podaného návrhu, nakoľko už v čase podania návrhu na súd bolo ustanovenie Kolektívnej zmluvy, a to § 14 „Podiely na hospodárskych výsledkoch“ na rok 2001 zrušený Dodatkom č. 3 ku Kolektívnej zmluve odporcu dňa 11. 12. 2001 s tým, že nové ustanovenie upravujúce poskytnutie podielov na hospodárskom výsledku za rok 2001 v Kolektívnej zmluve odporcu prijaté nebolo, z dôvodu ktorého sa vyplatenie podielov na hospodárskom výsledku za rok 2001 nemohlo stať nárokovou zložkou mzdy navrhovateľa. Poukázal na skutočnosť, že dňa 01. 04. 2002 nadobudla účinnosť nová Kolektívna zmluva Slovenského plynárenského priemyslu, a. s., na roky 2002 a 2003, ktorou bola ukončená platnosť Kolektívnej zmluvy na roky 2001 až 2003 s tým, že aj v prípade, ak by nárok navrhovateľa na zaplatenie podielov na hospodárskych výsledkoch za rok 2001 nezanikol uzavretím Dodatku č. 3 ku Kolektívnej zmluve Slovenského plynárenského priemyslu, a. s., pre vyplatenie podielov na hospodárskom výsledku za rok 2001, nebola splnená základná

podmienka spočívajúca v tom, že odporca nedosiahol v roku 2001 kladný hospodársky výsledok, z dôvodu ktorého ani nebol povinný navrhovateľovi zaplatiť podiel na hospodárskych výsledkoch za rok 2001. Uviedol, že z hľadiska určenia hospodárskeho výsledku je rozhodujúci Výkaz ziskov a strát v plnom rozsahu k 31. 12. 2001, ktorý odporca predkladá Daňovému úradu a nie výročná správa, ako tvrdil navrhovateľ, ktorá sa zostavuje na základe iných finančných ukazovateľov, pričom z právneho hľadiska pre posúdenie hospodárskeho výsledku odporcu, nemôže byť záväzná. Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že z pôvodného ustanovenia § 14 Kolektívnej zmluvy na rok 2001 nevyplýva konkrétny nárok žiadneho zamestnanca (ani navrhovateľa) na vyplatenie akéhokoľvek podielu na hospodárskom výsledku odporcu za rok 2001, nakoľko v tomto ustanovení sa odporca iba zaviazal zabezpečiť v príslušnom roku tvorbu podielov na hospodárskych výsledkoch vo výške priemernej tarifnej mzdy, dosiahnutej v predchádzajúcom roku s tým, že konkrétny postup vyplatenia podielov mal byť upravený vnútro podnikovým predpisom vopred prerokovaným s POZ, avšak k jeho prijatiu nedošlo a nakoľko pri absencii úpravy v kolektívnej zmluve alebo inom internom predpise, za akých konkrétnych podmienok a ktorým zamestnancom mal byť prípadne podiel na hospodárskom výsledku vyplatený, nie je možné konštatovať, že by ktorémukoľvek zamestnancovi odporcu, vznikol nárok na vyplatenie tohto podielu. Prejednanie a rozhodnutie veci v neprítomnosti odporcu odôvodnil právne ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vecne tým, že odporca sa ospravedlnil a súhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O. s. p. a vecne úspechom odporcu v konaní, ktorému priznal trovy za zaplatený súdny poplatok za odpor proti platobnému rozkazu v sume 21, 24 eur (do 31. 12. 2008 suma 640,- Sk).

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.), ako i z dôvodu, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p.) a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a jeho návrhu vyhovieť alebo zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s tým, že v prípade, ak odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdí, žiadal pripustiť možnosť podania mimoriadneho opravného prostriedku - dovolania k Najvyššiemu súdu SR podľa § 238 ods. 3 O. s. p. Navrhovateľ zároveň žiadal priznať právo na náhradu trov konania, ktoré vznikli na jeho právnom zastúpení v sume 256 eur. Namietol, že súd prvého stupňa nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania zo dňa 02. 09. 2014 s tým, že kolektívny spor o plnenie záväzkov z Kolektívnej zmluvy za rok 2001 (podieľy) medzi odporcom a Plynárenským odborovým zväzom nie je právoplatne skončený, nakoľko proti rozhodnutiu rozhodcu B.. L. zo dňa 04. 01. 2014 podal Plynárenský odborový zväz opravný prostriedok na Krajský súd v Bratislave. Vytkol súdu prvého stupňa, že sa správne a presvedčivo nevysporiadal s problematikou § 14 Kolektívnej zmluvy odporcu na roky 2001 - 2003, nakoľko dodatok č. 3 Kolektívnej zmluvy jednoznačne pojednáva o skutočnosti, že pre rok 2001 sa ruší celý paragraf a podľa ustanovení danej kolektívnej zmluvy podieľy na hospodárskom výsledku mali byť vyplácané v príslušnom roku (2001) za hospodárske výsledky v roku 2000. Uviedol, že dodatok č. 3 Kolektívnej zmluvy bol zavretý za účelom riešenia podielov na rok 2000, nakoľko osadenstvu SPP, a. s. boli fyzicky vyplatené odmeny (nie podieľy) za rok 2000 v decembri 2001, nakoľko odporca vykázal za rok 2000 stratu a tak nárok na podieľy zamestnancom nevznikol. Vytkol súdu prvého stupňa, že ním navrhované dokazovanie o výplate odmien za rok 2000 v decembri 2001 nevykonal a nesúhlasil ani s výrokom, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť odporcovi trovy konania, nakoľko podľa § 4 ods. 1 písm. e), je od poplatku súdne konania vo veciach plnenia záväzkov z kolektívnej zmluvy oslobodené. Za nesprávne považoval určenie súdu prvého stupňa, že riadok 60 Výkazu ziskov a strát odporcu za rok 2001, má prioritu pred Výkazom ziskov a strát odporcu za rok 2001, nakoľko prvostupňový súd neuviedol právny predpis, podľa ktorého určil také poradie priority. Uviedol, že si nie je vedomý, že by v tomto konaní navrhoval znalecké dokazovanie týkajúce sa hospodárenia odporcu v roku 2001, nakoľko navrhol dokazovanie formou vyžiadania písomnej správy od Daňového úradu, týkajúcej sa skutočnosti, či odporca za rok 2001 vykázal zisk alebo stratu, avšak súd prvého stupňa jeho návrh neakceptoval.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že Dodatok č. 3 ku Kolektívnej zmluve bol podpísaný dňa 11. decembra 2001 zástupcami zmluvných strán, ktorí na jeho podpísanie boli oprávnení a jeho znenie je jednoznačné s tým, že sa ním ruší celý § 14 pre rok 2001 a vyplýva z neho, že zmluvné strany kolektívnej zmluvy sa po jej

uzavretí dohodli na zmene, že jeho zamestnanci nemajú právo na podiel na hospodárskych výsledkoch spoločnosti za rok 2001. Nesúhlasil s námietkou navrhovateľa, že súd prvého stupňa nevykonal ním navrhované dôkazy, nakoľko dokazovanie vykonal v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a za stavu, keď ani sám navrhovateľ nevedel uviesť žiadny dôvod neplatnosti Dodatku č. 3 a neuviedol ani žiadne právne relevantné skutočnosti, z ktorých by jeho neplatnosť vyplývala, bolo ďalšie dokazovanie navrhované navrhovateľom nadbytočné. Uviedol, že navrhovateľ vo svojom odvolaní poukázal na Výkaz ziskov a strát za rok 2001 z Výročnej správy SPP, v zmysle ktorého bol hospodársky výsledok 404 mil. Sk s tým, že Výročná správa sa zostavuje na základe iných finančných ukazovateľov (vypracováva sa konsolidovaná uzávierka) a táto pre posúdenie hospodárskeho výsledku spoločnosti odporcu nie je záväzná, keď za účelom zistenia hospodárskeho výsledku zamestnávateľa k 31.12.2001, je potrebné použiť individuálnu účtovnú závierku zamestnávateľa k 31.12.2001 a nakoľko z výkazu ziskov a strát spoločnosti k 31.12.2001 vyplýva, že hospodárskym výsledkom v roku 2001 bola strata, nebol splnený predpoklad na vznik jeho povinnosti ako zamestnávateľa vyplatiť zamestnancom podiel na hospodárskom výsledku za rok 2001, keďže bol záporný. Nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie v rozsahu súboru listinných dôkazov, ktoré mu predložil, nakoľko súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), svoje rozhodnutie jasne a zrozumiteľne odôvodnil, uviedol z akých dôkazov vychádzal, k akým skutkovým záverom dospel, aké právne predpisy aplikoval a akými úvahami sa riadil (§ 157 ods. 2 O. s. p.) s tým, že nesprávnosť skutkových zistení a nesprávne právne posúdenie veci ako dôvody uvedené v odvolaní, navrhovateľ žiadnym spôsobom vo svojom odvolaní neodôvodnil a nekonkretizoval. Odporca vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že sa nestotožňuje ani s tvrdením navrhovateľa, že prvostupňový súd nesprávne rozhodol o náhrade trov konania a navrhol rozsudok aj v tejto napadnutej časti potvrdiť a zároveň poukázal na rozsudky Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 6Co/640/2013, 6Co/708/2013, 5Co/703/2013 so zhodným predmetom sporu, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava II, ktorým bola žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal zaplata sumy 12. 647,- Sk (426,44 eur) z titulu nevyplatenia podielu na hospodárskom výsledku za rok 2001, zamietnutá.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom od 01.06.2014, túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. júla 2015 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, ktorým návrh navrhovateľa zamietol.

K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvostupňového súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na

základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O. s. p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvého stupňa v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané navrhovateľom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvostupňového súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery, avšak v prejednávanej veci, s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie súdom prvého stupňa za správne.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ svoj nárok na vyplatenie podielu na hospodárskom výsledku za rok 2001 odvodzoval z ustanovenia § 14 Kolektívnej zmluvy, uzavretej na rok 2001 až 2003 medzi Slovenským plynárenským priemyslom, š.p. a Plynárenským odborovým zväzom, podľa ktorého sa zamestnávateľ zaviazal zabezpečiť v príslušnom roku tvorbu podielov na hospodárskych výsledkoch vo výške priemernej tarifnej mzdy dosiahnutej v predchádzajúcom roku.

Podľa § 14 Kolektívnej zmluvy SPP, š.p. s názvom „Podiely na hospodárskych výsledkoch,, uzavretej na roky 2001 až 2003: „Zamestnávateľ zabezpečí v príslušnom roku tvorbu podielov na hospodárskych výsledkoch vo výške priemernej tarifnej mzdy dosiahnutej v SPP, š.p. v predchádzajúcom roku. Konkrétny postup vyplatenia podielov bude upravený vnútro podnikovým predpisom, vopred prerokovaným s POZ. Termín vyplatenia je stanovený vo výplatnom termíne za mesiac august príslušného roka“. Kolektívna zmluva v tomto znení bola podpísaná dňa 15.11.2000, za Slovenský plynárenský priemysel, š.p. jeho generálnym riaditeľom B. D. L. a za Plynárenský odborový zväz predsedom A. L.. Ustanovenia kolektívnej zmluvy boli následne menené a doplnené dodatkami, z ktorých na predmetnú vec sa vzťahuje Dodatok číslo 3, ktorého platnosť spochybňoval navrhovateľ.

Dodatok číslo 3 bol prijatý v tomto znení: „V súlade s ustanovením zákona č. 2/1991 Zb. o kolektívnom vyjednávaní, v znení zmien a doplnkov a časťou I § 4 bod 2 Kolektívnej zmluvy SPP, akciovej spoločnosti

na roky 2001 až 2003 sa zmluvné strany dohodli na tomto jej dodatku: I § 14 „Podiely na hospodárskych výsledkoch“ - pre rok 2001 sa zrušuje celý paragraf. Nasledujúce paragrafy sa prečísľujú na § 14 „Doplnkové dôchodkové poistenie“ atď. s tým, že tento dodatok je neoddeliteľnou súčasťou kolektívnej zmluvy SPP, akciovej spoločnosti na roky 2001 až 2003 a nadobúda účinnosť dňom jeho podpisu oboma zmluvnými stranami“.

Dodatok č. 3 bol podpísaný dňa 11. decembra 2001 a podpísali ho: B.. G. M., predseda predstavenstva SPP, a.s. a generálny riaditeľ, B.. N. F., člen predstavenstva SPP, a.s. a za POZ predseda A. L.. Z predložených písomných dokladov založených v spise a ich porovnaním vyplýva, že predmetný dodatok bol podpísaný, tak na strane zamestnávateľa, ako aj odborovej organizácie, na to oprávnenými osobami.

Súd prvého stupňa vo veci rozhodol vecne správne, keď návrh navrhovateľa zamietol aj z dôvodu, že nebola splnená podmienka pre tvorbu a vyplatenie podielov podľa § 14 Kolektívnej zmluvy v pôvodnom znení, pretože odporca nedosiahol v roku 2001 kladný hospodársky výsledok a z tohto dôvodu mu nevznikla povinnosť vyplatiť navrhovateľovi podiel na hospodárskych výsledkoch za rok 2001, pretože tento nárok nevzniká v prípade nepriaznivých hospodárskych výsledkov obchodnej spoločnosti odporcu.

Z Výkazu ziskov a strát k 31.12.2001 vyplýva, že odporca v roku 2001 nedosiahol zisk, ale stratu a preto nebol daný dôvod pre postup podľa § 14 Kolektívnej zmluvy (pred zrušením tohto ustanovenia Kolektívnej zmluvy Dodatkom č. 3) aj z dôvodu, že neboli splnené podmienky zo strany zamestnávateľa, ktoré vyplývali z § 14 Kolektívnej zmluvy a to, že: „Zamestnávateľ zabezpečí v príslušnom roku tvorbu podielov na hospodárskych výsledkoch vo výške priemernej tarifnej mzdy dosiahnutej v SPP, š.p. v predchádzajúcom roku“.

Odvolačný súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvého stupňa, že návrh navrhovateľa dôvodný nie je, nakoľko neboli splnené podmienky pre postup podľa § 14 Kolektívnej zmluvy a zamestnávateľ nemohol zabezpečiť v príslušnom roku tvorbu podielov na hospodárskych výsledkoch vo výške priemernej tarifnej mzdy dosiahnutej v SPP, š.p. v predchádzajúcom roku, keď podľa výkazov ziskov a strát k 31.12.2001, odporca nedosiahol zisk, ale stratu a tiež v prípade, ak by aj nebol uzavretý Dodatok č. 3, ktorým by bolo zrušené ustanovenie § 14 Kolektívnej zmluvy a zostalo by v platnosti, ani tak by zamestnancom odporcu nárok na podiel na hospodárskych výsledkoch za rok 2001 v konečnom dôsledku nevznikol, ako správne uviedol odporca vo svojom vyjadrení vo veci zo dňa 03.12.2013, nakoľko takýto nárok zamestnancom nevyplýva ani zo žiadnych iných právnych skutočností s tým, že v prípade vyplatenia uplatnenej sumy navrhovateľovi, by na jeho strane vzniklo bezdôvodné obohatenie na úkor odporcu.

Vecne správny je aj ďalší dôvod zamietnutia návrhu navrhovateľa súdom prvého stupňa, že ustanovenie § 14 Kolektívnej zmluvy, z ktorého navrhovateľ odvodil svoj nárok, bolo zrušené Dodatkom č. 3 ku Kolektívnej zmluve, ktorý bol podpísaný dňa 11. decembra 2001 a jeho namietanú neplatnosť navrhovateľ v tomto konaní nepreukázal s tým, že správne poukázal v odôvodnení rozsudku na skutočnosť, že v čase podania návrhu (05. 09. 2005) bolo ustanovenie § 14 Kolektívnej zmluvy už zrušené Dodatkom č. 3 zo dňa 11.12.2001, nové ustanovenie upravujúce poskytovanie prémiei za rok 2002 v Kolektívnej zmluve SPP, a.s. nebolo prijaté a preto sa vyplatenie prémiei nemohlo stať nárokovou zložkou mzdy navrhovateľa a okrem toho márne uplynulo obdobie 12 mesiacov, počas ktorých do prijatia novej Kolektívnej zmluvy, resp. prijatia nového príslušného ustanovenia Kolektívnej zmluvy mohol zamestnanec uplatniť svoj nárok na súde.

Súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru, že Dodatok č. 3 zrušil nárok navrhovateľa (v prípade kladného hospodárskeho výsledku odporcu) na vyplatenie podielu na hospodárskych výsledkoch odporcu za rok 2001, keďže ak § 14 Kolektívnej zmluvy v jeho znení upravoval „povinnosť zamestnávateľa zabezpečiť v príslušnom roku tvorbu podielov na hospodárskych výsledkoch, vo výške priemernej tarifnej mzdy dosiahnutej v SPP, š.p. v predchádzajúcom roku“, tak jeho zrušenie pre rok 2001 znamená, že v roku 2001 takúto povinnosť zamestnávateľ nemal, z čoho vyplýva, že za rok

2001 nevznikol zamestnancom ani nárok na jeho vyplatenie vo výplatnom termíne august 2002 a nárok navrhovateľa uplatnený v konaní preto nie je dôvodný.

Odvolací súd považuje za potrebné zároveň uviesť, že v prejednávanej veci je podstatná tiež skutočnosť, týkajúca sa formulácie ustanovenia § 14 Kolektívnej zmluvy, ktorý nevykazuje znaky dostatočnej určitosti právneho úkonu v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka, keď okrem povinnosti zamestnávateľa zabezpečiť tvorbu podielov na hospodárskych výsledkoch, ďalšie podrobnosti vzniku tohto nároku, s výnimkou jeho splatnosti, na jeho vyplatenie ponecháva na úpravu vnútro podnikovým predpisom, ktorý odporca nikdy neprijal. Z uvedeného potom nie je jednoznačné, komu takéto nároky vznikli, za akých podmienok majú byť vyplatené, či sa vzťahujú aj na prípady dosiahnutia záporného hospodárskeho výsledku, a pod., čo spochybňuje samotnú platnosť citovaného ustanovenia Kolektívnej zmluvy pre jeho neurčitost'.

Nebolo možné sa stotožniť ani s tvrdením navrhovateľa v podanom odvolaní, že súd prvého stupňa pochybil, nakoľko sa nevysporiadal s jeho návrhom na prerušenie konania zo dňa 02. 09. 2014.

Z ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. vyplýva, že ide o fakultatívne prerušenie občianskeho súdneho konania, čo znamená, že súd v tomto prípade (na rozdiel od situácie upravenej v § 109 ods. 1 písm. b/ prvá veta O. s. p., kedy je povinný prerušiť svoje konanie, lebo jeho rozhodnutie závisí od otázky, ktorú v tomto konaní nie je oprávnený riešiť) nemusí (nie je povinný) konanie prerušiť ani vtedy, ak prebieha iné občianske súdne konanie, kde sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre výsledok jeho konania. Ak sa však rozhodne, že konanie nepreruší a neurobí ani iné vhodné opatrenie, danú otázku - pre výsledok jeho konania zásadného významu - si musí rozriešiť sám (v podobe rozhodnutia prejudiciálnej alebo predbežnej otázky). Riešenie predbežnej otázky pritom súd nevyjadrí formou výroku, ale sa prejaví v spôsobe rozhodnutia o návrhu vo veci; toto riešenie má byť rozvedené iba v dôvodoch rozhodnutia.

Z uvedeného teda vyplýva, že súd konanie môže prerušiť alebo nemusí a napriek tomu, že prvostupňový súd o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania nerozhodol (vyhovením návrhu alebo jeho zamietnutím), sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vysporiadal s otázkou, že v prípade, ak by aj ust. § 14 Kolektívnej zmluvy nebolo zrušené Dodatkom č. 3, pre vyplatenie podielov na hospodárskom výsledku (nárok navrhovateľa uplatnený v konaní) by nebol splnený základný predpoklad, a to dosiahnutie kladného hospodárskeho výsledku v rozhodnom období.

Súd prvého stupňa však rozhodol vecne nesprávne, keď navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi trovy, ktoré mu v konaní vznikli, nakoľko ako správne uviedol navrhovateľ v podanom odvolaní, konanie je vecne oslobodené od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 1 písm. e) zák. č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov.

Podľa § 12 ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, ak vydá súd nesprávne rozhodnutie o poplatkovej povinnosti, takéto rozhodnutie zruší alebo zmení aj bez návrhu.

V posudzovanej veci bol predmetom sporu nárok navrhovateľa, ako bývalého zamestnanca odporcu, na zaplatenie istiny 12. 847,- Sk (426, 44 eur) s príslušenstvom, titulom nevyplateného podielu na hospodárskom výsledku za rok 2001 vo výplatnom termíne august 2002, t. j. 10. 09. 2002, ktorý vyplýval z § 14 Kolektívnej zmluvy uzavretej na roky 2001 až 2003, medzi odporcom (resp. jeho právnym predchodcom, Slovenský plynárenský priemysel, š. p.) a Plynárenským odborovým zväzom, ktorou sa zamestnávateľ (právnym predchodca odporcu) zaviazal zabezpečiť v príslušnom kalendárnom roku tvorbu podielov na hospodárskych výsledkoch vo výške priemernej tarifnej mzdy dosiahnutej v predchádzajúcom roku s tým, že Kolektívna zmluva stanovila výplatný termín za mesiac august príslušného roka.

Z uvedeného preto vyplýva, že predmetom konania bolo plnenie záväzku, ktorý odporcovi vyplýval voči zamestnancovi (navrhovateľovi) z kolektívnej zmluvy a preto sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou navrhovateľa v podanom odvolaní, že na konanie sa vzťahuje vecné oslobodenie od súdnych poplatkov, z dôvodu ktorého nemala byť odporcovi ani uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odpor proti platobnému rozkazu vydaného súdom prvého stupňa dňa 16. septembra 2005, č. k. 15Ro/382/2005 - 7 a preto odvolací súd nesprávne rozhodnutie o poplatkovej povinnosti podľa § 221 ods. 1 písm. i) O. s. p. zrušil, keďže dôvody, pre ktoré bolo vydané, neexistovali.

Povinnosťou súdu prvého stupňa preto bude rozhodnúť o vrátení súdneho poplatku za odpor, ktorý odporca zaplatil na základe nesprávneho rozhodnutia podľa § 11 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov.

Odvolací súd sa zaoberal aj návrhom navrhovateľa pripustiť proti svojmu rozhodnutiu, ktorým nevyhovel jeho odvolaniu proti rozsudku súdu prvého stupňa dovolanie, a to podľa § 238 ods. 3 O. s. p., ktoré umožňuje odvolaciemu súdu pripustenie dovolania aj proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Navrhovateľ však v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa nesformuloval otázku, ktorú by mal dovolací súd ako zásadnú a doteraz neriešenú judikatúrou zodpovedať, a preto odvolací súd dovolanie proti svojmu rozhodnutiu nepripustil.

Súd prvého stupňa v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav vykonaním potrebných a účastníkmi navrhnutých dôkazov, a nakoľko navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, rozhodol vecne správne.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a s § 151 ods. 1 O. s. p. tak, že odporcovi úspešnému v odvolacom konaní právo na náhradu trov nepriznal, nakoľko návrh na ich priznanie nepodal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.